

ÎN LOC DE POSTFAȚĂ

Lut Ars 2007. Câteva concluzii.

A fost un experiment cultural care s-a dorit a fi o punte de comunicare între comunitatea unui fost sat de olari și publicul de toate vârstele, bucureștean și de aiurea. Am dialogat despre lut, mai precis, Piscu a oferit spre modelare, lucrare și reflecție, materialul său specific, lutul, cel prin care și-a construit existența din vremuri imemorabile. Ne-am dorit să atragem atenția în primul rând sătenilor asupra marelui potențial pe care meșteșugul încă îl deține și să încercăm propunerea de noi variante de valorificare a tezaurului lor de cunoștințe și îndemănare, cum ar fi cea educativă ori de creație, re-creație.

În mare, Lut Ars a însemnat așa: o incursiune de documentare antropologică în sat, o școală de vară destinată în primul rând nepoților și strănepoților olarilor din Piscu, ateliere stradale în București, construirea a două cuptoare tradiționale de ars ceramică și a unei sobe de pământ, experimentarea unor tehnici tradiționale de tencuire. Despre toate astea, un site internet (lutars.piscu.ro) și un caiet de proiect. În rest, mulți oameni care au aflat de Piscu și au experimentat artele ceramice în variate feluri în această perioadă, ucenici câștigați ai lutului.

Cine a reușit să se facă ascultat de bulgărele de lut, înțelege de ce Dumnezeu l-a ales, dintre toate lucrurile mâinilor Lui, atunci când l-a făcut pe Adam. Cred că orice om are înscrisă în sine, mai la suprafață sau mai în adânc vocația lutului. Proba cea mai bună sunt copiii. Pentru cei mici, acest minunat noroi este irezistibil. Copiii și lutul sunt compatibili 100%. La Școala de vară de la Piscu am asistat timp de 3 săptămâni la o explozie de entuziasm și hărnicie. În urma acestei experiențe, aș face o petiție la Ministerul Învățământului și aș propune introducerea lutului ca ingredient de bază în cadrul orelor de educație plastică, începând cu grădinița. Apoi, în orice școală primară, gimnaziu, liceu și chiar facultate l-aș promova ca pe o activitate multivalentă și într-o anume măsură, chiar obligatorie, cum sunt bunăoară orele de educație fizică. Credeți că exagerez? Dați o fugă la Piscu, sau oriunde găsiți o roată a olarului, petreceți măcar o oră împreună cu ea și cu lutul și nedumerirea voastră va dispărea. La noi la Piscu prima vârstă care a reușit ceva la roată a fost cea de 2 ani jumate! Pentru orice etate roata olarului poate fi o provocare. Ca să reușești un obiect la roată, chiar unul cât de modest, ai nevoie de oarece putere, fermitate, coordonare, idee, viziune plastică, spontaneitate, răbdare, calitatea de a ști unde să te oprești. La toate astea te învață roata.

Cuptorul de ars oale l-am vrut din câteva motive. O dată el a marcat la Muzeul Țăranului identitatea Piscului, într-un mod dinamic. De la Lut Ars 2007 încolo, cine va dori să-și ardă în oraș producțiile din lut, o va putea face la Muzeu, în cadrul evenimentelor pe care sperăm că le va coagula în jurul său cuptorul. Apoi, meșterii din Piscu s-au reîntâlnit după multa vreme cu Muzeul și se pare că s-au regăsit imediat. De la cuptor încoace olarii piscași au fost adoptați în familia meșteșugarilor care participă la acțiunile MȚR, în plus, olarii au înțeles că și în afara târgurilor sezoniere mai au ceva de câștigat de pe urma lutului și mai are sens să îi dea atenție.

În mod aparent ciudat, în relația sa cu lutul, Piscu pendulează între dispreț suveran și nostalgie. Am întâlnit un meșter care cu toate că mai practică olăria, le interzice cu fermitate copiilor lui să intre în atelier. Spune că ei trebuie să-și găsească o meserie mai bună... În ciuda ideilor idilice, țăranul nostru este o ființă extrem de pragmatică. În urmă cu doar 20 de ani, Piscu trăia aproape exclusiv din olărie și o ducea peste măsură de bine. De când piața a fost asaltată de vesela chinezească olăria nu mai merge și prin urmare, olarii s-au adaptat situației, renunțând la meșteșug. După 20 de ani,

mai funcționează la Piscu 4 ateliere. S-ar zice că sunt ultimii. Ne dorim să nu fie așa și încercăm, în egală măsură, să oferim soluții practice pentru ca meșteșugul să nu moară. Așa cum foarte frumos observa unul dintre vizitatorii Piscului, lutul este și trebuie să rămână un ADN al locului. Lut Ars se vrea un semnal de alarmă în acest sens și o provocare la o gândire dinamică asupra acestei probleme a tuturor iubitorilor de lut.

Lut Ars 2007 a fost un început.
A fost o pledoarie pentru meșteșug, pentru creativitate, pentru pământ în general, ca materie foarte apropiată omului.

Ne dorim să continuăm
și ne dorim mai ales
ca meșteșugul
să nu moară.

COLOFON

S-a editat **Caietul de proiect Lut Ars**, ca un gest de arhivare, de recuperare, dar mai ales, sperăm, ca un martor al unui nou început.

Cartea s-a tipărit în luna octombrie 2007 în 250 de exemplare, care vor fi răspândite ca manifeste prin Piscu și apoi prin școli, muzee, ONG-uri, cu intenția mărturisită de a aduna noi ucenici ai lutului.

A redactat și a povestit Adriana Scripcariu.

Au fotografiat: George Dumitriu, Marius Caraman, Sebastian Sifft, Bogdan Purec, Dragoș Savu, Crina Cranta, Gabriel Isac, Alexandru Căuțiș, Raluca Munteanu, Adriana și Virgil Scripcariu.

A construit layout-ul: atelieruldegrafica.ro

A tipărit: Masterprint

A finanțat: Administrația Fondului Cultural Național.

Lut Ars pentru ca meșteșugul să nu moară!

ȘCOALA NR.1
CIOLPANI

